

Festival de Torroella. El certamen presenta el sorpresiu duo format pel contratenor Carlos Mena i l'acordionista Iñaki Alberdi, ambdós de prestigi internacional.

Gran duo Mena & Alberdi

CRÍTICA
MÚSICA

Xavier Paset Gelmà TORROELLA

FESTIVAL DE TORROELLA

► Carlos Mena, contratenor. Iñaki Alberdi, acordió. Palau Solterra-Fundació Vila-Casas. Torroella de Montgrí. 20 d'agost.

Amb una formació gens habitual com la de contratenor-acordió, el Festival de Torroella ofería un concert amb dos grans intèrprets de prestigi internacional. Un dels elements més persuasius de l'espectacle era l'acordió d'Iñaki Alberdi, que es prestava a fer el paper que solien fer altres instruments del Renaixement i el Barroc com el llaüt. Aquesta és una novetat molt interessant a la qual cal afegir el gran treball d'Alberdi en les transcripcions de les polifonies. A Carlos Mena se'l va poder veure més nerviós del que és habitual i amb una certa inseguretats en alguns moments. Això no va produir cap error o desajustament importants i en general la línia vocal del con-

L'actuació de Mena i Alberdi. MARTÍ ARTALEJO/FESTIVAL DE TORROELLA

tratenor va tenir una bona progressió.

La unió dels dos instruments va funcionar molt bé i els dos timbres es van fusionar per donar vida a les obres de Josquin i Victòria. Van tenir l'encert de programar una obra de Joan Magrané, molt compromesa en l'apartat interpretatiu per tots dos instrumentistes que van resoldre amb solvència. La recta final de l'espectacle reservava una operació interessant seguint les tesis de l'especialista Helga Thone que postula un rerefons coral en la Chacona de la Partita per a violí sol núm. 2, en re menor BWV 1004 de

J. S. Bach. La demostració va funcionar però és aquí on la inseguretats de Mena ens va fer patir més. Alberdi va demostrar en tot moment el seu domini de l'instrument i una gran expressivitat en aquesta darrera peça que demostra les grans possibilitats de l'instrument i la injustícia que es fa quan no es programa d'una forma més habitual en el nostre entorn. La veu de Carlos Mena com sempre inspira noblesa i obté sempre uns grans perfils melòdics malgrat que en aquesta ocasió no va tenir tanta fluïdesa i naturalitat com ens té acostumats habitualment.